

IBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectură: Issabela Cotelin
Concept grafic și copertă: Sasha Segal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FANEA, DIANA

Cercul de foc / Diana Fanea. - București : Siono Editura, 2022
ISBN 978-630-6509-04-1

821.135.1

DIANA FANEA

CERCUL
DE FOC

SIONO
EDITURA

București 2022

LBRIS

We know
books

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI	5
PARTEA A DOUA	163
PARTEA A TREIA	328

PARTEA ÎNTÂI

OCTOMBRIE, 2019

1. Ece

Ajung la clinică cu cincisprezece minute mai devreme și sunt invitată de Cicek, fata de la recepție, să iau loc în sala de așteptare până când Deniz, medicul meu psihiatru, poate să mă primească. O ascult și pășesc pe culoarul care duce către sala indicată. La fiecare pas îi simt privirea ațintită asupra mea. Pornește de undeva de la ceafă și coboară pe șira spinării. În câteva momente probabil că o să ajungă la încălțări, dar și la urmele pe care acestea le lasă pe podeaua imaculată. Așa că grăbesc pasul, fac stânga și mă furișez pe ușă, înainte să apuce să îmi observe ghetele jerpelite și pline de noroi.

Deși mă aștept să mai fie pacienți, sunt singură în încăperea slab luminată. Arunc o privire de jur împrejur, ca și când ar fi prima dată când mă aflu într-o clinică de psihiatrie. Pereții albi sunt decorați cu fel și fel de mesaje motivaționale, care asupra mea au exact efectul opus, făcându-mă să mă simt și mai decepționată. Mă așez pe canapeaua îmbrăcată în catifea, îmi pun poșeta lângă mine și întorc privirea către

masa de sticlă pe care sunt răsfrânte, cu copertele lor lucioase și îndoite, câteva numere vechi ale revistei *Medicis*. Iau una și încep să răsfoiesc două, trei pagini. Mă opresc cât să ascund un căscat în căușul palmei, apoi continui să frunzăresc foile, oprindu-mă într-un final asupra unui articol care vorbește despre anxietate, prezentând-o ca fiind boala secolului. Mă văd cu ochii minții, în așteptarea ședinței de acum două săptămâni, citind fix același paragraf.

Un minut mai târziu aud vocea lui Cicek și, imediat după aceea, pași timizi se îndreaptă către locul în care mă aflu. Trebuie să fie pacientul de la ora șaisprezece – un băiețandru simpatic, în jur de vreo douăzeci de ani. Vine mereu însoțit de mama lui, care obișnuiește să mă salute printr-un gest al capului, în timp ce el, de fiecare dată când mă vede, schițează un zâmbet emoționat, de parcă l-ar întâlni pe preamăritul Atatürk. Uneori îi zâmbesc și eu înapoi, însă niciodată nu interacționăm mai mult de atât. Nu-i știu numele, nici vocea. Oamenii nu vin în locul acesta să socializeze, așa că, din când în când, inventez povești pe care le atribui fiecăruia dintre pacienții clinicii. La fel fac și cu numele.

Ușa se deschide cu zgomot și în sală intră Emir.

De obicei îi spun Onur, dar astăzi mi se pare că i se potrivește mai bine Emir.

Când mama lui mă salută, clătinându-și capul acoperit de o năframă din mătase, expresia crispată de pe fața ei îmi confirmă lucruri pe care le știu deja, dar pe care aleg să nu le iau în seamă. De pildă, că arăt ca o sălbatică, cu părul ondulat la vârfuri din cauza umezelii de afară, care lucește repugnant

în lumina difuză, cu cearcănele vinete, scobite sub ochii mei întunecați, care mă fac să arăt mai bătrână cu câțiva ani și cu rănile pe care le port – cele de la vedere, care îi fac pe ceilalți să creadă ori că sunt maltratată, ori că îmi lipsește de-a dreptul o doagă. Cel puțin, asta este senzația pe care mi-o lasă cei din jur atunci când mă privesc.

O clipă mai târziu, femeia își mută privirea blândă, de culoarea smaraldului, către fiul ei, pe care îl îndeamnă să ia loc lângă mine. Emir își dă ochii peste cap, două mărgelile de aceeași culoare ca ochii maică-sii, apoi îmi aruncă surâsul lui specific. Când se așează, notele calde ale lemnului de cașmir din parfumul său scump par să învăluie întregul loc.

Femeia rămâne în picioare. Face câțiva pași, apoi se apleacă să ia una dintre revistele de pe masă. Își plimbă privirea de la una la alta, mișcându-și buzele încet, în timp ce citește titlurile scrise cu majuscule colorate. Ochii mei coboară către mâna sa, care e gata să aleagă revista cu titlul triumfător și se opresc pe cercul auriu și strălucitor de pe inelar. Verigheta îi e prea mică și pielea strânsă de o parte și alta a metalului prețios arată dezgustător.

Mintea îmi vâjâie dintr-odată și fața începe să mă ardă, cu o senzație intensă de prurit, ca și când aș avea o reacție alergică. Curând, toată pielea arde pe mine și mă mănâncă. Atenția lui Emir se îndreaptă spre mine, atunci când îmi scarpin mâna prin materialul aspru al puloverului pe care-l port. Se ferește puțin mai încolo, pe canapea, de parcă i-ar fi frică să nu am vreo boală contagioasă. Eu încerc să schițez un zâmbet forțat, în timp ce, în gând, încep să număr. Simt cum

transpir înainte să ajung la trei. Trag o gură zdravănă de aer în piept, când ușa sălii de așteptare se deschide.

Din prag, Cicek, cocoțată pe o pereche de pantofi stiletto, în care picioarele îi par chinuite, mă anunță cu un glas voios că Deniz mă poate primi. Mă ridic de pe canapea și-i arunc o privire fugitivă lui Emir, care se uită în pământ, apoi o salut pe mama lui cu un gest stângaci. Când trec pe lângă Cicek, încă îmi scarpin mâinile și gâtul, dar ea nu pare să vadă nimic nefiresc în asta. Ies din încăpere și, cu pași mici și greoi, mă îndrept către cabinetul medicului.

Înăuntru, lumina e cea care mă deranjează mai întâi. Mult mai puternică decât cea din sala de așteptare, sclipirea sa îmi face ochii deja obosiți și grei să lăcrimeze. Parfumul dulce al lui Deniz pare să fi îmbâcsit fiecare locșor din încăpere, oferindu-i o mireasmă grețoasă, pe care o asociez în cap cu aroma unei savarine care are prea mult sirop. Aproape că simt gustul zahărului lipicios pe buze. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Fac un pas, iar Deniz, care până acum a fost concentrată pe câteva notițe așezate în ordine pe biroul său, ridică privirea către mine. Încearcă să-și ascundă expresia terifiată care-i încremenește fața atunci când privirile ni se întâlnesc, aruncând încă un ochi peste însemnările sale, prefăcându-se uluită de vreun rezultat nefavorabil sau o reacție care nu indică evoluția unuia dintre pacienții săi. Apoi, mă invită să iau loc pe scaunul îmbrăcat în tapiserie de culoare crem din fața biroului său.

Mă așez, în timp ce vântul își face loc prin fereastra

întredeschisă de lângă mine. Mi se zbârlește pielea și îmi strâng cardiganul pe corp, încrucuișându-mi mâinile. Mi-e frig și aș vrea să-mi spună că ședința de astăzi se amână, pentru că e evident că am nevoie de un pui de somn. Apoi să-mi întindă o rețetă în care îmi prescrie somnifere pentru o perioadă nedeterminată și să mă trimită acasă.

Deniz are, însă, alte planuri. Sare peste introducerea în care sunt întrebată cum mă mai simt sau cum îmi mai merge de ultima dată de când ne-am văzut. Observ că nu îmi mai adresează aceste întrebări de la reapariția lui Can. Dacă ar ști adevărul, probabil că ar considera fapta mea un fel de jignire față de eforturile sale de a mă vindeca. Însă nu-l știe.

Nimeni nu îl știe, în afară de noi. Și nu există oameni mai potriviți decât mine și Can care să păstreze un secret. Gurile ne sunt pecetluite încă dinainte de naștere, ascunzându-ne secretele în câte-un cotlon al minții. Terifiant, mă gândesc. Privind în trecut, într-un oraș numit Bandırma, găsesc de-a dreptul înspăimântător momentul în care ne-am împărtășit unul altuia tainele.

– O să începem ședința de astăzi printr-un exercițiu, să vedem unde te poziționezi. O să îți dau o coală de hârtie, pe care tu o să scrii primele trei gânduri care îți vin în minte, spune Deniz pe un ton neutru, spărgând bula gândurilor mele.

Mă uit la ea fără să clilesc.

Trebuie să fie o glumă, îmi spun.

Dintr-odată mă simt ca un adolescent cu probleme comportamentale, care merge pentru prima oară la un psiholog. Ar putea la fel de bine să mă supună la testul

arborelui. Să-mi citească proiecția lumii interioare. Care ar fi diferența? În afara faptului că Deniz este medicul meu psihiatru și nu psiholoaga mea, nu găsesc mari deosebiri.

– Nu pot face asta acum, refuz, împingând coala de hârtie pe care, între timp, o așează în fața mea.

– Ece, ești aici ca să te vindeci. În drumul tău spre evoluție, pașii pe care-i parcurgi sunt esențiali.

Îmi plec capul, privindu-mi rănile de pe mâini și făcând altele noi, cu unghia arătătorului.

– Te motivează, continuă Deniz să vorbească.

După câteva momente în care mă concentrez pe cicatricile de pe încheieturi, îmi ridic fața către Deniz. Ea îmi zâmbeste cu o afecțiune care depășește granițele medic-pacient.

– Nu vreau să fiu motivată, îmi explic, îmbufnându-mă ca un copil. Deniz, am nevoie de somnifere.

Trage aer în piept și mă privește descumpănită. Îmi imaginez că e pe punctul de a ceda, așa că insist, cu ultimele mele puteri.

– Poate ai putea să-mi prescrii niște Stilnox.

Imediat ce închei propoziția, simt gustul amar al somniferelor pe limbă.

Deniz rămâne indiferentă în fața cererii mele. Împinge coala albă către mine și scoate un pix din suportul așezat în stânga biroului.

– Hai să vedem înainte de toate unde ne situăm, îmi spune, apoi se întoarce cu ochii în notițele ei, înainte să apuc să ripostez.

Unde ne situăm, repet în gând. Nu ne situăm nicăieri,

pentru că tu dormi liniștită noaptea, aș vrea să-i spun. Iar aici, în locul în care mă aflu eu, rănile nu se opresc din sângerat, fiindcă scriu trei propoziții pe o foaie de hârtie.

Oftez, iritată de nepăsarea ei și-mi înghit frustrarea. Apoi smucesc pixul cu un gest aproape agresiv. Înainte să scriu, îmi observ venele verzi, ieșite în relief pe mâini.

Sunt obosită.

Am îndoieli în ceea ce te privește.

Aș vrea să închidem fereastra.

Îi întind coala de hârtie pe birou. Pixul îl păstrez și îmi fac de lucru cu el, răsucindu-l între degete.

– Citește-le, îmi spune.

– Eu le-am scris, răspund săcâită. Eu le gândesc. Nu e nevoie să le mai citesc, fiindcă le știu.

– Citește-le cu voce tare.

Opresc pixul între arătător și degetul mijlociu. Fața își pierde orice urmă de expresivitate. Deniz privește către foaie, apoi către mine. Mă gândesc că a făcut asta de când am început să scriu. Obrajii mi se înroșesc de parcă ar fi trecut printr-o palmuială zdravănă. Nu e prima dată când mă rușinez de gândurile mele, însă e prima dată când cineva mă forțează să le citesc cu voce tare.

Deniz se ridică de pe scaunul ei, care arată de-a dreptul confortabil și ocolește biroul. O urmăresc cu privirea până când trece prin spatele meu și se îndreaptă către fereastra pe care o închide, cu un gest al mâinii. Oftez iar și, uitând de rușinea de mai devreme, mă întreb dacă nu ar fi trebuit să scriu că am nevoie de o rețetă ca să-mi cumpăr somnifere.

Poate că aş fi primit-o.

Se întoarce la birou și se așează pe scaun, apoi, trăgând foaia în fața ei, întreabă:

– De ce ai îndoieli în privința mea?

– Am nevoie de pastile, îi spun pe un ton mai surescitat decât îmi doresc.

Ea își împreunează mâinile așezate pe birou. Un gest care mă scoate din minți.

– Ai suficiente în schema ta de tratament.

– Mă refer la somnifere, explic. Le-ai scos din schema de tratament.

Am senzația că o face dinadins și sunt pe punctul de a-mi pierde stăpânirea de sine.

– Nu ai nevoie de ele, mă asigură, cu o convingere care mă agită și mai mult. M-am gândit să începem o nouă terapie, continuă.

Mă simt ca un cobai pe care femeia aceasta face experimente. Sunt pe cale să mă ridic și să țip la ea. Poate că aş putea să o și ameninț. Poate mi-ar scrie o amărâtă de rețetă, ca să-mi pot lua pastilele. Însă sunt atât de epuizată, încât nu pot nici măcar să ripostez. Mă frustrează asta și simt că îmi vine să plâng.

Deniz continuă:

– Insomniile se datorează coșmarurilor.

Nu înțeleg unde vrea să ajungă.

– Somniferele pot provoca și mai multe coșmaruri, așa că nu o să îți prescriu rețetă pentru somnifere. În schimb, o să te eliberezi de gândurile care îți produc coșmaruri în momentul

de față.

– La ce te gândești? întreb scâncind.

– O să ții un jurnal.

O privesc cu atenție câteva clipe.

Imediat după, pufnesc într-un râs slab, lipsit de vlagă. Ea se uită la mine de parcă ar încerca să mă înțeleagă, lucru care mi se pare atât de amuzant, încât, curând, râd în hohote haotice și zgomotoase. O țin așa un minut sau poate mai mult, până când mușchii de pe abdomen încep să riposteze, pulsând durere.

Când reușesc, într-un final, să-mi stăpânesc ieșirea, o întreb:

– Cum o să mă ajute un jurnal?

Îmi șterg câteva lacrimi din colțul ochiului. Nu simt umezeală pe degete și mă întreb dacă lacrimile sunt doar rodul imaginației mele.

– O să scrii în el toate gândurile tale negative, cu condiția ca acestea să fie reale.

Cântăresc ultima parte a replicii sale și mă întreb dacă m-a surprins vreodată inventând lucruri.

– Nu înțeleg.

– Nu o să exagerezi. Dacă o situație te frustrează, o să scrii asta. Fără să dezvolti și fără să ajungi la alte concluzii sau să îți induci anumite stări.

– Fac asta?

Întrebarea mea pare că o ia prin surprindere.

– Uneori, spune. În orice caz, forma aceasta de terapie te poate ajuta să scapi și de...

Automutilare.

O văd coborându-și privirea către zgârieturile pe care acum le ascund sub mâneci. O opresc, înainte să rostească alt cuvânt.

– Stai.

Ea își ridică privirea, curioasă.

– Crezi că l-am inventat pe Can? o întreb șoptind.

Își strânge hârtiile.

– Cred că îți lipsește familiaritatea momentelor petrecute împreună, răspunde Deniz.

Iar eu cred că ar trebui să își dea demisia. Să se reprofileze.

Familiaritate! Corpul, mintea și sufletul meu – dacă sunt posesoarea unuia –, toate îl cer pe Can, ca pe o necesitate existențială. În ierarhia lui Maslow¹, Can ar fi vârful piramidei pentru mine, iar ea vorbește despre familiaritate.

Mă abțin să nu râd iar. Și să nu fac o criză de isterie.

M-ar epuiza complet.

Când ședința se încheie, îmi spune că pot începe să scriu chiar de astăzi. O aprob, deși în sinea mea știu că nu o s-o fac. Pe de o parte, pentru că sunt mult prea obosită.

Pe de altă parte, pentru că nu cred în tratamente alternative, de orice natură. De la plante miraculoase care vindecă cele mai de temut boli, preparate naturale de mărire a

¹ Piramida nevoilor, întocmită de psihologul american Abraham Maslow, pune în evidență cinci niveluri de necesități, de la cele primare, pe care le numește nevoi vitale sau psihologice, trecând prin nevoile de securitate, stimă, până la nevoile de valorizare/realizare de sine, care să dea un sens existenței.

sânilor sau de micire a nasului, până la valoarea terapeutică a scrisului, toate mi se par niște porcării, a căror întrebuintare reală este aceea de a atrage atenția asupra altor aspecte ale vieții cotidiene, cum ar fi, de exemplu, naivitatea indivizilor. Mă gândesc la asta, în timp ce parcurg întreg coridorul către ieșire.

Afară, cerul noros prevestește înc-o furtună de octombrie. Îl zăresc pe Kerem în mașina lui neagră și strălucitoare, parcată peste drum. Are părul aranjat și e îmbrăcat într-un pulover pe gât, bleumarin. În comparație cu el arăt ca o cerșetoare, cu ținuta mea de casă și părul prins într-un moț în creștetul capului.

Îl cunosc de la clinică, de aproape trei ani. Deși e un cadru neobișnuit pentru romantism, între noi primele priviri s-au schimbat în sala de așteptare. Proaspăt întors din America, după mai bine de cinci ani de Amerikan rüyası², s-a adaptat cu greu traiului din Istanbul, chiar dacă vorbim deja despre un Istanbul modern. A urmat ședințe de psihoterapie pentru câteva luni. Problemele lui n-au depășit sfera psihologiei.

Ulterior, am aflat că este vărul lui Emre – iubitul lui Hande, care este colega mea de apartament. Și nepotul lui Deniz.

Mi-a plăcut de el de când l-am văzut prima dată. Are ceva în privire – o bunătate, ceva călduț. O casă, o protecție, un confort. Lucruri din care oricine ar face un ideal. Oricine în afară de mine. Pentru mine idealul are o altă definiție. Cu toate acestea, am început o relație amoroasă cu Kerem și,

² TR. Visul american